

* МІЙ ПАЛІНДРОМ *

Я лук, я куля, я – політ,
 Ні, не фатальний, не прощальний.
 На кожній сходинці у світ
 Мовчать старі печальні пальми.

Кокоси, оси, чулий звір,
 Словитим муміям не спиться...
 Шукаю істину між зір,
 Мов на світлині – юні лица.

Я їх давно не впізнаю:
 Ні лиць, ні часу – просто зорі.
 Гортаю пам'ять не свою,
 Покиль своя не заговорить.

І той зухвалий паліндром
 (*Я лук, я куля, я – минуле?*)
 Чогось чекає, як в метро
 Північні станції заснулі.

«Вокзальна», «Університет» –
 Підземні пам'ятники долям...
 Там мудрий мармур тет-а-тет
 Щось дуже правильне глаголить.

Кому і нащо? Хто те зна...
Я лук, я куля. Я початок...
 Себе народжує весна
 У серці дикого дівчати.

А вранці знову крикне рух
 І стане людно на безлюдді.
 Старенький лук, забутий лук
 Чужими станціями блудить...

I.

*** МОВЧАННЯ СВІЧАД ***

Цикл-алюзія

ПО-БАЧЕННЯ

Вдивлявся до болю,
до скрику,
до сполотнілого серця.
Відображення було знайомим,
і він його любив,
бо кого ще міг любити
в цій пустелі
без оази і міражів.
Так, він Нарцис,
який ніколи
не стане квіткою,
бо квітка має любити:
сонце чи місяць,
чи хоча б оту зірку,
яка давно померла
і тільки тепер
досвітилася до Землі,
а Він...
— Чого ти хочеш? —
стомлено спитало дзеркало.
Стенув плечима:
— Мабуть, правди.
— Якої?
Ти ще скажи:
— «У кожного своя правда».

- А хіба ні?
– Тоді яка твоя?
Відійди! –
недобре зблиснуло дзеркало.
– Не можу. Я – Нарцис.
– Ти самозакоханий сліпець,
Крихітка Цахес,
який ніяк не наважиться
висмикнути з обдуреної голови
золоті волосини ілюзій.
– А кому від них зле?
– Нікому, крім тебе, –
пом'якшало дзеркало.
– Скажи, ти не боїшся,
що тебе коли-небудь
таки розіб'ють?
– Не знаю...
мене ще не розбивали...
– Чому? Недобра прикмета?
– Бо страшно побачити правду.
– Мені не страшно...
– Це перша неправда! –
посміхнулося дзеркало.
Тоді Він рішуче
підняв руку,
різко замахнувся,
зловтішно уявляючи,
який переполох
зчинився цієї миті
у задзеркаллі.

– Ага, боїшся, амальгамо потріскана!
Ото і є твоя правда... –
прохрипів майже знеможено.
Дзеркало мовчало...
...Повільно опустив руку
і ще повільніше
відступив від дзеркала.
Крок, другий, третій...
Нарцис...
Крихітка Цахес...
Квазімодо
зі скривдженими долонями...
«Кулаком свічада
не розбити», –
колись наспівувала
йому мама.
– Кулаком не розбити...
А каменем?..
Дзеркало мовчало...